

schip of gij van boord"; neen, SIKKEL zegt, als gij mijn mast er niet bijzet, verlaat ik het schip. Niet een nieuw „passend" kleed, verwerp ik voor ons *Tijdschrift*, maar ik laat mij niet een kleed opdringen, dat mij knelt maar door den maker geroemd wordt. Niet tegen nieuwe denkbeelden zie ik op, maar wel tegen het invoeren van niet bezonken nieuwigheden, die tot desorganisatie van ons *Tijdschrift* zullen aanleiding geven.

Amsterdam, 6 Juni 1920.

C. C. DELPRAT.

II.

Het spijt mij, dat prof. VAN RIJNBEEK maar niet begrijpt, waarom de Maatschappij een eigen orgaan wenscht te bezitten. En dat nog wel een hoofdredacteur, die uit ervaring toch de waarde ervan voor zijn eigen vereeniging moet hebben leeren kennen. Als het precies hetzelfde is, op te nemen of opgenomen te worden, wat denkt de heer VAN RIJNBEEK dan van ruiling van plaats? De Maatschappij geeft het *Tijdschrift* uit, en de Vereeniging verkrijgt het recht — neen maar, ook door geen enkele bepaling verkort recht! — om alle geneeskundige stukken, die haar redacteuren aanwijzen, door de Maatschappij-redactie te doen opnemen. Accoord? — De heer VAN RIJNBEEK denkt er niet aan.

Welnu, alles wat prof. VAN RIJNBEEK zoo'n voorstel zou doen afwijzen, doet nu juist de Maatschappij verlangen naar verandering van haar plaats in het *Tijdschrift*. Heeft, nu alweer, de heer VAN RIJNBEEK niets gevoeld van het voorrecht, dat in het *onmiddellijke* van zijn antwoord ligt, onder mijn stuk?

Prof. VAN RIJNBEEK vraagt, of wat ik schrijf over den druk met groote en kleine letter *au serieux* moet worden genomen. Ik verzoek, mij uitsluitend *au serieux* te nemen, ook als ik ironisch ben. De heer VAN RIJNBEEK zou zich anders in besprekingen als deze telkens vergissen.

En dat die kleine letter ook practisch verschil oplevert, bleek mij, toen onlangs een collega mij zeide het artikel van collega DELPRAT te hebben gelezen, maar er aan toevoegde: „het uwe nog niet, want ik kan die miserabele kleine letter van het *Tijdschrift* in mijn rijtuig niet lezen."

Het voorstel, dat mij als mogelijkheid in de tweede plaats voor den geest kwam, gaf ik geheel op eigen verantwoordelijkheid, en zonder met iemand ruggespraak te hebben gehad. Het is geen proefballon. Maar ik had geen enkele reden het achterwege te houden. Het hoofdbestuur besloot, de herziening van de verhouding tot het *Tijdschrift* aan de orde stellend, vóór opening der onderhandelingen het oordeel der afdelingen af te wachten. Dat kwam het hoofdbestuur doelmatig voor, en het was zijn recht. Maar tevens besloot het om aan de redactie kennis van zijn voornemen te geven, onafhankelijk van de inzending der voorstellen aan het *Tijdschrift*. Indien deze kennisgeving niet schriftelijk en niet tijdig is geschied, zal het hoofdbestuur ongetwijfeld daarover aan de redactie zijn leedwezen betuigen. En in geen geval, dit weet ik zeker, kan dit onwillekeurig verzuim aan iets anders worden toegeschreven dan aan een samenloop van omstandigheden en aan den termijn, waarbinnen de voorstellen moesten worden gedrukt. Dat neemt intusschen niets weg van het onaangename gevoel, dat bij de redactie kan zijn gewekt. Maar mij mag geen enkel verwijt van onhoffelijkheid treffen. En nog minder behoort den Haag veeren te laten,

Waartoe dient het toch om — ook nu weer —, als het den heer VAN RIJNBEEK lust mij een prik te geven, daarbij mijn stad te betrekken? Moet ik nu, als ik aan het eind van zijn in aangenamen toon gehouden stukje gekomen, onverwacht een por tusschen mijn ribben voel, dadelijk aan Italië en aan Vendetta denken, omdat prof. VAN RIJNBEEK zoolang aan de oevers van den Tiber verbleef? Immers neen.

Maar laten wij dan ook met zulke vermoede kleine fouten geen heele bevolkingen bezwaren.

Niets zal het hoofdbestuur en de Maatschappij liever zijn dan met de redactie een toestand in het *Tijdschrift* te maken, die beider belang dienstig is.

den Haag, 5 Juni 1920.

A. SIKKEL A.Z.

KORT ANTWOORD AAN DR. SIKKEL.

1. Het voordeel van het *onmiddellijke* antwoord is voornamelijk aan de zijde der lezers.....!

2. Alle Maatschappij-stukken worden met groote letter gedrukt.

3. De afdelingen moeten dus eerst besluiten, dat de Maatschappij een eigen orgaan zal oprichten, en daarna wil dr. SIKKEL met ons gaan onderhandelen. Eilieve, waarover dan? Als eenmaal besloten is, dat de Maatschappij en het *Tijdschrift* voortaan hun eigen weg zullen gaan, dan behoeft men niet meer te onderhandelen. Wij hadden gedacht, dat onderhandelen *van te voren* gewenscht was om te zien, of men een breuk kan voorkomen. *Wij* wenschen die breuk niet, want zij zal de Maatschappij handen vol geld kosten en schadelijk zijn zoowel voor het *Tijdschrift* als voor den Nederlandschen geneeskundigen stand.

4. Het was niet mijn bedoeling dr. SIKKEL een prik te geven, maar ik moest wel even uiting geven aan onze pijnlijke verbazing, dat na 63 jaren vruchtbare samenwerking tusschen *Tijdschrift* en Maatschappij ons plotseling op zoo rauwe wijze bericht werd, dat men onze diensten verder niet meer op prijs stelde.

Overigens zijn onze hartelijke gevoelens jegens de Maatschappij onveranderd en hopen wij, dat een redelijk overleg moge voeren tot een bestendinging der oude banden, zij het ook in nieuwen vorm.

G. VAN RIJNBEEK.

DE HERVORMING DER MAATSCHAPPIJ.

I.

Collega H. K. DE HAAS verwijt mij, dat ik het hoofdbestuur beschuldig, den strijd in de Maatschappij te hebben doen ontbranden. Dat het hoofdbestuur dit gedaan heeft is wel niet aan twijfel onderhevig. Ik heb echter gezegd, dat het hoofdbestuur, in strijd met hetgeen men na het voorgevallene in het vorige jaar met redelijkheid mocht verwachten, voorstellen heeft ingediend, waarvan het met zekerheid kon verwachten, dat zij aanleiding zouden geven tot een hevigen strijd. GEZELLE MEERBURG zegt wel dat men door SIKKEL tot voorzitter te kiezen, deze voorstellen, en dus ook, wat het gevolg er van is, had kunnen verwachten, een vrees, die ik reeds toen heb uitgesproken, maar ik meen toen, dat de leden, die toen in SIKKEL den redder in den nood zagen, deze voorstellen niet voorzien hebben.

Het vorige jaar is in uitzicht gesteld een eerlijke proef met het nieuwe stelsel, waarbij de groepsorganisatie met vertegenwoordiging in het hoofdbestuur is ingevoerd. De eerlijke proef moet er in bestaan, dat de afzonderlijke groepen zelf hun belangen behartigen onder de vleugels van de Maatschappij. Het niet-slagen van deze proef kan alleen als uitslag geven, dat ingezien wordt, dat het beter is, dat de Maatschappij de vakbelangen geheel loslaat, en op de groepsorganisaties in het geheel geen toezicht meer uitoefent. Zoolang dat nog niet gebleken is, zullen die organisaties werken onder contrôle van de Maatschappij. In plaats van nu den uitslag van deze proef af te wachten, komt het hoofdbestuur al dadelijk met geheel andere voorstellen, waarbij de groepsbelangen voor goed worden vastgeketend aan de Maatschappij. Dat is in lijnrechten strijd met hetgeen het vorige jaar in uitzicht is gesteld.

De argumentatie voor deze voorstellen is al heel pover. Wel wordt ons voorgehouden, dat ons zeer groote gevaren boven het hoofd hangen, en dat wij door deze hervorming de Maatschappij zullen maken tot een machtig lichaam in den staat, waarmee de regeering niet slechts rekening zal moeten houden, maar dat zelfs door de regeering als een op geneeskundig gebied volkomen bevoegd rechtsprekend lichaam zal worden beschouwd, enz., maar dat zijn allemaal dikke woorden, waaraan wij het best doen niet al te veel waarde te hechten. Het meest inslaand is het argument, dat het hoofdbestuur verklaart, dat het zoo niet langer kan en dat er meer afdoende hulp